

I

Met een hoop lawaai gooien de mannen van de catering de laatste glazen en vieze borden in de kratten. Ik kijk om me heen, op de grote keukentafel staan vazen vol met bloemen, overal ligt verkreukeld cadeaupapier en ik heb zoveel bonbons gekregen dat ik de komende drie jaar aan mijn cacao-behoefte kan voldoen.

‘Wij zijn klaar, kunt u hier even een krabbeltje zetten?’

De rondom dikke cateraar duwt het formulier dwingend onder mijn neus en ik zet gehaast mijn handtekening op de plek waar zijn duim een vette vlek heeft achtergelaten.

‘Was alles naar wens?’ vraagt hij.

‘Fantastisch, het was super. Heerlijk om zelf helemaal niets te hoeven doen.’

‘Het viel mij ook honderd procent mee. Het leek me eerlijk gezegd helemaal niks. Een opening van een psychologenpraktijk. Ik was echt bang dat het hier bomvol gestoorde gasten zou zitten, die rare dingen zouden gaan doen met mijn gegrilde courgette. Ik bedoel, je weet het maar nooit met die mensen waarbij het niet helemaal goed is in de bovenkamer.’

‘Gelukkig is het allemaal goed gegaan, vooral de garnalenkroketten waren lekker,’ zeg ik glimlachend, en ik probeer het gesprek een andere wending te geven. Het laatste waar ik nu zin in heb, is om mijn feestje te evalueren met de cateraar. Ik kan eigenlijk niet wachten om de laatste fles champagne open te trekken en deze soldaat te maken met Lein en Didi, die ik door de hectiek van de feestelijke opening nog amper heb gesproken.

Als ik de man van de hapen en de drank de deur uit heb gewerkt, loop ik terug naar de keuken, moe en tegelijkertijd opgelucht dat de feestelijke opening van mijn praktijk zo'n succes was.

'Kan ik iets doen?' vraagt Lein.

'Nee, lieve schat, het is allemaal klaar. Ga lekker zitten, dan drinken we nog iets met elkaar.'

'Het was een geweldig feest, Iris. Wat was het druk!' Didi ploft neer op een van de keukenstoelen en stopt zuchtend een bonbon in haar mond. 'Zijn er trouwens nog garnalenkroketten?'

Met een grote glimlach schuif ik een grote schaal met overgebleven lekkernijen haar kant op en op dat moment stormt ook Goeleke de gezamenlijke keuken binnen.

'Valt hier nog wat te snacken?'

Ik zie Lein en Didi verbaasd opkijken. Ongeveer net zo verbaasd als ik was toen ik voor het eerst kennismaakte met mijn medehuuder. Goeleke is verloskundige en huurt de benedenverdieping van het monumentale pand aan de Groot Hertoginnelaan. Ik heb de eerste verdieping tot mijn beschikking. Drie grote kamers, waarvan twee met balkon en een vergaderruimte. Het is een prachtige locatie om samen met mijn twee medewerkers de enorme wachtlijst weg te werken. De bovenste etage is de werkplek van Maartje, een antroposofische kleikunstenaar, tevens eigenaresse van het pand. Ze is getrouwd met een Haagse miljonair en zou haar dagen ook in ledigheid door kunnen brengen, maar dat doet ze niet. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat kleit ze kikkers. Het is een hartstikke lief mens, maar behalve van kleien houdt ze ook van spirituele wereldmuziek op volumeknop tien, wat me in het begin bijna een hartstilstand bezorgde.

'O, dus jij bent Goeleke?' vraagt Lein enthousiast. 'Ik heb al veel over je gehoord.'

'Niets dan goeds, hoop ik,' zegt Goeleke, waarna ze me

streng aankijkt. ‘Gaaf die fles nog open, of hoe zit dat?’

Ik schiet in de lach. De dag dat ik het huurcontract tekende in de gezamenlijke keuken van het pand aan de Groot Hertoginnelaan kwam Goeleke op dezelfde wijze binnenstormen met de haar typerende bulderende stem. Maar het was niet de wervelwind, noch de zwaarte van haar stemgeluid waardoor ik geïmponeerd was. Het was het gehele palet aan perfectie, de prachtig op elkaar afgestemde outfit en het keurige kapsel, dat me deed stilvallen. Goeleke zag eruit als een succesvolle topvrouw van een grote oliemaatschappij. Ik had de indruk dat ze zo van een keurige receptie de gezamenlijke keuken aan de Groot Hertoginnelaan binnenrolde, maar in de weken die volgden kwam ik erachter dat Goeleke er elke dag zo uitziet. Of ze nou vier nachten achter elkaar in touw is om baby’s geboren te laten worden, Goeleke ziet er vierentwintig uur per dag perfect uit. Haar blonde kapsel sluit als een helm rond haar hoofd en er steekt daadwerkelijk geen haartje de verkeerde kant op. Ik heb zelfs een keer in haar grote shopper zitten gluren op zoek naar bussen haarlak. Maar niets, helemaal niets, zelfs geen borstel. Het fenomeen Goeleke fascineerde me vanaf dag één.

‘Nou, jongens, hier gaat hij dan.’ En met een enorme knal laat ik de kurk richting plafond schieten.

‘Mooi!’ roept Goeleke. ‘Het vocht bruist weer uit de fles als de voortijdige ejaculatie van een hitsige achttienjarige.’

Grinnikend vul ik de glazen en ik kan nog net de hand van Lein ontwijken die ze beschermend boven haar glas houdt.

‘Ach, sorry,’ zeg ik. ‘Vijf maanden zwanger, hoe kan ik nou zo dom zijn.’

‘Bijna zes, en bekaf,’ zegt Lein met een glimlach.

Ik zet de fles neer en zeg dat ze het ook rustiger aan moet doen. ‘Elke keer als ik je bel, zit je in het buitenland.’ Ik kijk Goeleke vragend aan, hopen op wat deskundig advies, maar ze houdt wijselijk haar mond.

‘Ik probeer zo veel mogelijk af te ronden en klaar te hebben voor ik met verlof ga. En nu mag ik nog vliegen.’

‘Dit kind krijg je maar één keer.’ Goeleke heft waarschuwend haar vinger op en neemt een enorme slok van de champagne.

Als ik het glas van Didi wil vullen, trekt ze haar glas weg en roept net iets te snel dat ze nog moet rijden.

‘Maar Lein rijdt toch?’ vraag ik verbaasd.

De wangen van Didi kleuren dieprood en ik zie haar verlegen rondkijken. Op dat moment slaakt Lein een kreet van enthousiasme en vliegt haar om de nek. Vragend kijk ik Goeleke aan. Ze maakt met haar hand een bollende beweging bij haar buik en kijkt me veelbetekenend aan.

Verbaasd kijk ik van Lein naar Didi en weer terug. Heel langzaam valt het kwartje en terwijl ik toekijk hoe mijn vriendinnen elkaar om de hals vliegen, voel ik me voor de allereerste keer sinds onze lange vriendschap buitengesloten. Mijn beste vriendinnen, met wie ik jarenlang samen in een huis heb gewoond en met wie ik lief en leed deel, zijn opeens leden van een club waar ik niet bij hoor.

Het nare gevoel dat heel kort mijn maag doet samentrekken duurt maar heel even en dan grijp ik Goeleke bij de arm en roep met iets te hoge stem: ‘Twee potentiële klantjes voor jou.’

‘Ja, en over een jaartje of vijf mag jij met de kids aan de slag.’

Het is al halfacht als ik de deur van mijn spreekkamer achter me dichttrek. Als ik de treden van de imposante trap van ons pand afloop, hoor ik gerommel in de keuken.

‘Ook nog bezig?’ vraag ik, als ik de keuken binnenloop.

‘Ik moet de administratie nog doen.’ Goeleke steekt haar armen dramatisch in de lucht. ‘Het leven van een verloskundige bestaat uit ontsluiting en weekafsluiting. Ik denk dat ik wat te eten laat bezorgen, doe je mee?’

‘Ach, waarom ook niet. Of ik nou hier eet of thuis.’

‘Waar heb je zin in? Pasta, spareribs, pannenkoek, Thais, Surinaams...?’

‘Er zit een heel leuk nieuw rawfoottentje drie straten verderop. En mochten jullie te lui zijn om ernaartoe te lopen, ze bezorgen ook.’ De wilde grijze krullenbos van Maartje, onze kleinde huisbaas, piept vrolijk om de hoek van de keukendeur.

‘Laat me raden; bezorging door een ecologisch-volledig-in-balans-meneer-op-blote-voeten?’ Goeleke buldert haar zware lach en slaat vrolijk met haar handen op het aanrecht.

‘Lief kind, wat ben jij toch cynisch, en dat voor iemand die leven schenkt en hoop moet bieden.’ Maartje legt liefkozend haar handen om het gezicht van Goeleke.

Ik bekijk het tafereel geamuseerd. Mijn bedrijfspandgenoten zijn merkwaardige wezens, maar ik had het stukken slechter kunnen treffen.

‘Waarom gaan we niet lekker retrochinezen,’ zeg ik. ‘Doe je mee, Maartje?’

Een zichtbare rilling gaat door haar dunne lijf. ‘Nee, dank je, als je wist wat daar allemaal in zit! Ik ben trouwens aan het sappen. Eén keer per maand een weekje. Heerlijk, zouden jullie ook eens moeten doen.’

‘Weet jij eigenlijk hoe oud ze is?’ Ik kijk Goeleke vragend aan als ik de voordeur hoor dichtvallen.

‘Zo rond de zestig, vermoed ik. Zal ik voor jou een nasi bestellen? Dan neem ik zelf een schaalje sushi.’

‘Volgens mij leef jij op sushi. Je zou het toch eigenlijk heel goed met Maartje en haar rawfoodtheorieën moeten kunnen vinden.’

‘Maartje eet geen rauwe vis! Maartje eet niets uit ons dierenrijk. Alles wat leeft en beweegt laat Maartje met rust. Ze eet alleen sla en chiazaadjes.’

‘Ik vind jouw niet te stillen honger naar zeewierpakketjes ook niet helemaal gezond. Ik vind het heerlijk bij een glaasje witte wijn, maar als maaltijd...’

‘Ik ben geboren en getogen in een dorpje tegen de Duitse grens. Tegen de tijd dat de vis bij ons in de winkel lag, was hij zo ongeveer bedorven. Het was zo’n openbaring toen ik erachter kwam wat een genot verse rauwe vis is. Ik vond het bijna een orgastische ervaring.’

‘Gek mens.’ Ik geef haar een vriendschappelijk klopje op haar rug. ‘Doe mij maar een bak nasi.’

‘Er was sprake van paniek, hè?’

‘Wat bedoel je?’ vraag ik verbaasd.

‘Vrijdagmiddag, toen we hier nog even zaten met die vriendinnen van jou en je erachter kwam dat Didi ook zwanger is.’

Ik weet niet waar ik moet kijken. Als het zo duidelijk was voor Goeleke, zouden Didi en Lein het dan ook hebben gezien?

‘Maak je geen zorgen, het is ze niet opgevallen. Twee verschillende werelden.’

‘Kun jij gedachten lezen of zo?’ Het komt er geïrriteerder uit dan ik wil, maar ik kan de nijdigheid die ik voel amper onderdrukken. Ik voel me betrappt. ‘En trouwens, hoe doe je dat eigenlijk elke dag?’

‘Hoe doe ik wat elke dag?’

‘Hoe kun jij er van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat uitzien alsof je zo uit een glossy bent gestapt?’

‘Is dit jouw manier om van onderwerp te veranderen? Trappen die cliënten van jou in dit soort doorzichtige praktijken?’ Er speelt een glimlach om haar mond.

Ik grijns schaapachtig terug en zeg vervolgens: ‘Die vraag houdt me bezig vanaf de eerste dag dat ik hier met Maartje zat om het huurcontract te ondertekenen en jij binnen kwam stormen.’

‘Mijn fantastische uiterlijk lijkt me een goed onderwerp om eens even lekker uit te kauwen tijdens het eten.’

‘Als jij bestelt, dek ik de tafel,’ zeg ik, en ik pak alvast twee borden uit het keukenkastje.

Als we even later met z’n tweetjes aan de gezellige keukentafel zitten met een grote hoeveelheid plastic bakjes voor onze neus, brandt Goeleke los.

‘Heb jij broers en zussen?’ vraagt ze.

‘Ik heb een oudere zus. We kunnen het goed met elkaar vinden, maar we verschillen als dag en nacht. En jij?’

‘Ik ben een nakomertje. Ik heb twee broers en twee zussen. Ik scheel twintig jaar met de oudste en veertien jaar met de jongste. Mijn moeder had haar leven strak gepland, voor zover dat kon in die tijd. Ze wilde vier kinderen, een doorzonwoning en een eigen autootje om boodschappen mee te doen. Niet echt eisen waarmee je in het leven overvraagt. Mijn vader was directeur van een basisschool en mijn moeder regeerde thuis met strakke hand. En toen kwam ik. Ze was vijfenveertig. Op de eerste dag dat ik naar de basisschool ging, werd ik tante en mijn moeder oma.’

Ik kijk Goeleke meelevend aan.

‘Nee, die blik is niet nodig. Ik heb mijn hele jeugd niets anders gehoord dan hoe blij ze met me waren, maar desondanks was het natuurlijk niet de bedoeling dat ik geboren werd. Mijn moeder was heel gelukkig met mij, alhoewel ik haar leven totaal op de kop heb gezet. Ik was de personificatie van de chaos in haar verder rimpelloze bestaan. En daarnaast voelde ze zich schuldig. Ze was een oude moeder en daar kon ze niets aan veranderen.’ Goeleke kijkt me lachend aan. ‘Weet je wat ze deed? Op het schoolplein keek ze naar de hipste moeders en dan kopieerde ze her en der wat modestijtjes. Stond ze met groene laarzen en een jarenvijftigbontjasje op het schoolplein. Mijn moeder droeg al Oilily voor het hip was. Ze vergat namelijk altijd om haar gebloemde keukenschort uit te doen. Dat kwam dan nog net onder die bontjas vandaan. Ik schaamde me kapot.’

‘Och, arme jij,’ zeg ik, maar ik kan een lach niet onderdrukken omdat ik die treurige grijze moeder voor me zie die zo hopeloos de modeboot miste en daardoor alleen maar meer voor gek stond.

‘Ik had één vriendinnetje. We waren altijd samen. Zij was de oudste uit een kinderrijk gezin en ik was daar eigenlijk altijd. Eva was een vrolijk en ongecompliceerd kind. We waren twee handen op één dikke buik. In de tweede klas van de middelbare school maakte iemand een volstrekt onschuldige opmerking over haar ronde kont. En vanaf dat moment ging ze diëten. Binnen een jaar veranderde ze in een topperige puber. Ik vond het afschuwelijk om te zien hoe ze zichzelf te gronde richtte en steeds dunner werd en tegelijkertijd begreep ik haar ook zo goed. Ik heb nu eindelijk controle, zei ze altijd. Het was haar manier om te streven naar perfectie. Ze is uiteindelijk diepongelukkig geworden van de perfectie die ze zichzelf had opgelegd.

Ik schenk nog wat wijn bij en kijk toe hoe Goeleke heel

handig met haar stokjes de sushi naar haar mond brengt. Elegant, beheerst en zonder te knoeien.

‘Zo rond diezelfde tijd hoorde ik een gesprek tussen mijn moeder en haar zus. Dat was geen toeval, want ik stond altijd achter de deur van de huiskamer te luisteren als er bezoek was. Ze vertelde hoe mijn komst haar uit balans had gebracht. Hoe ze had gestreefd naar het volmaakte gezin met vier kinderen en dat ze in haar ogen enorm had gefaald. ‘Het was daar en op dat moment dat ik me realiseerde dat we allemaal streven naar perfectie en ieder voor zich die gedrevenheid heeft om het goed te willen doen en iets te willen presenteren. En tegelijkertijd wist ik ook dat de weg naar die felbegeerde volmaaktheid vol hobbels zit en dat je die maar zelden bereikt. En toch proberen we dat ideale beeld te creëren. En toen besloot ik om naar een volstrekt onschuldige vorm van perfectie te streven.’

Met vragende ogen kijk ik haar aan.

‘Je wilde toch weten waarom ik er elke dag uitzie alsof ik uit een glossy ben gestapt? Ik zorg gewoon dat ik er elke dag piekfijn uitzie. En dat sla ik geen dag over. Dat is mijn streven naar perfectie. Daar stop ik mijn energie in, dat eis ik van mezelf en de kans dat het mislukt en je leven voorgoed uit balans brengt, is wel heel erg klein. Ik kan het iedereen aanraden.’

Stomverbaasd kijk ik haar aan. Haar theorie is zo grappig maar ik vind het ongepast om te gaan lachen.

‘Het kost natuurlijk wel een paar centen,’ zegt ze er droog achteraan.

Op dat moment stroomt de grote hal vol met kakelende vrouwen. Het is acht uur en in de tuinkamer begint Vera zo meteen weer met een cursus zwangerschapsyoga.

Goeleke geeft me een dikke knipoog. ‘Gelukkig draait de BV Dikke Buiken op volle toeren. Half Den Haag wil bij mij bevallen, de yogalessen zitten elke avond bomvol en er ver-

schijnt binnenkort weer een nieuw boek, *Bevallen tussen de bedrijven door*. Dus ik kan me de glossylifestyle nog steeds permitteren. Koffie?’

Ik knik.

‘Oké, genoeg over mij. Hoe zit dat met jou en die twee schatten van vriendinnen?’

Zonder al te veel op de details in te gaan, leg ik aan Goeleke uit hoe ik samen met Didi en Lein in de Dorstige Hartsteeg in Utrecht heb gewoond. ‘Wij deelden lief en leed. Het was een onbezonnen tijd, we studeerden, we zijn met z’n drietjes volwassen geworden. We hadden onze dromen en toekomstplannen, en we hadden kleine zorgen. Ik houd oprecht van ze, maar ik voelde me inderdaad heel even buitengesloten toen ik hoorde dat ze allebei zwanger waren. Dat was een rare ervaring, dat heb ik nog nooit eerder zo gevoeld. Apart, dat mijn verwarring je opviel.’

‘Logisch, ik herken het. Er komen steeds meer bruiloften en je vriendinnen worden zwanger. Zij betreden een wereld die voor jou heel ver weg is.’

‘Maar ik wil die wereld ook!’ Mijn wangen kleuren bijna rood van schaamte, als ik me realiseer hoe desperaat ik klink.

‘Dat willen we allemaal, maar soms gaat het anders.’

‘Wil jij, heb jij...’ Ik kom niet goed uit mijn woorden.

‘Ja, heel graag. Ik wilde vooral zo’n leuke jonge mama zijn en niet mijn moeder achternagaan en met zo’n grijs hoofd op het schoolplein staan. Ik had een vriendje en ik was er heilig van overtuigd dat we samen kinderen zouden krijgen, maar de relatie ging voorbij. Hij kreeg een ander. Ik was er helemaal kapot van en ik stortte me op mijn praktijk. De jaren gingen voorbij. Vlogen voorbij! Iedereen om me heen ging trouwen, en ik hielp bij de geboorte van de kinderen. Ik had meer kraamvisites dan kroegbezoeken. Het was net alsof zij in een andere wereld leefden. Een wereld waar ik op de een of andere manier geen toegang toe kreeg. In het begin maakte ik

me geen zorgen. Eerst maar eens over mijn liefdesverdriet heen komen, lekker werken aan mijn praktijk. Die man zou vanzelf wel komen, maar die kwam dus gewoon niet. Drie maanden geleden ben ik negenendertig geworden. Serieus, de paniek sloeg toe, dat wil je niet weten. Ik wilde het liefst 's ochtends in bed blijven liggen, diep onder de dekens, gewoon verdwijnen in het dons van mijn dekbed. Zelfs mijn kleding- en opmaakrituelen wisten me niet overeind te houden. Van pure ellende heb ik een Brazilian wax genomen. Perfectie van onderen en van boven. Klere, wat doet dat trouwens pijn.'

'En internetdaten? Heb je dat al eens geprobeerd? Iedereen zegt tegen mij dat ik dat moet doen.'

'Dat heb ik een tijdje gedaan, maar ik kreeg zoveel rare reacties en het voelde zo droevig.'

'Ik heb niet eens een poging gewaagd, maar ik vrees precies dat wat jij nu omschrijft. Ik ben niet veel verder gekomen dan een contactadvertentie.'

'En?'

'Heel verhaal! Iets met een bollenboer uit Lisse. Eén groot drama.'

'Hoe dan ook, ik zal er toch binnenkort weer aan moeten geloven. Ik heb ooit besloten dat ik voor mijn veertigste zwanger wil worden, bij voorkeur van een man met wie ik onder één dak woon.' Ze kijkt me aan met een vastberaden blik in haar ogen en ik besef dat ze dit besluit met dezelfde stelligheid heeft genomen als de beslissing dat een perfect verzorgd uiterlijk haar reddingsboei in het leven moet zijn.

'Luister.' Goeleke pakt me bij de arm en knijpt er licht in. 'Het ging over die vriendinnen van je. Koester ze! Je hebt een geschiedenis met ze. Zij hebben hun leven, wij moeten het onze op een eigen manier invullen.'